

VIETNAM BULLETIN

genees-
kunde
als
wapen

50ct

derde jaargang nr 12, 23 november 1968

Verschijnt om de 14 dagen

Redactie:

Jan Boonstra Benno Groeneveld
M. van Dullemen Tineke Nijenhuis
W. de Graaff Queenie Stevens

Redactie/administratieadres: Vietnam Bulletin, p/a ASVA,
Weesperstraat 51, Amsterdam

Gironummer 1 28 11 98, tnv Vietnam Bulletin. Abonnement
f 5,- per half jaar, met stilzwijgende verlenging. Buitenland
f 7,- per half jaar. Losse nummers f 0,50 (België 7 fr.)

GENEESKUNDE ALS WAPEN

door L. J. Rather (The Nation, 9-9-'68)

Dr Rather is professor in de pathologie aan de Stanford Universiteit. Gedurende de tweede wereldoorlog was hij twee jaar chirurg bij de luchtmacht in de Zuidelijke Stille Oceaan; later was hij vijf jaar adviseur bij de generale staf der geneeskundige troepen. Zijn meest recente boek is 'Lichaam en geest in de geneeskunde der 18e eeuw' (Berkeley).

Wanneer er wordt geklaagd dat Amerikaanse militairen de oorlogsregels overtreden in Vietnam ten aanzien van de behandeling van gewonde en krijgsgevangenen vijanden, dan is het gebruikelijke antwoord dat, indien dat geschiedt, dit in strijd is met de gedragslijn van het Amerikaanse leger.

Dit antwoord was tot voor kort in feite juist, totdat het leger in zijn handleidingen aanwijzingen begon te geven die duidelijk in strijd zijn met de overeenkomsten van Genève en Den Haag, waarop de oorlogswetten zijn gebaseerd. Aanvankelijk begon het leger de regels alleen te wijzigen ten aanzien van de guerrilla oorlog en de 'Special Forces' (de zg. 'Groene Baretten'), maar er zijn nu tekenen dat mogelijk alle Amerikaanse strijdkrachten daarbij betrokken zijn. Misschien raakt Genève na zo'n honderd jaar in vergetelheid. Om te tonen wat daarmee verloren gaat, is een korte geschiedenis van de Genève-beweging nodig.

Ontstaan Rode Kruis

Iets meer dan honderd jaar geleden stonden de verenigde Franse en Italiaanse legers tegenover de Oostenrijkers bij Solferino in Noord-Italië. De strijd begon in de morgen van 24 juni 1859. Toen de verslagen Oostenrijkers zich die middag begonnen terug te trekken, lagen bijna 42.000 gedode en gewonde mannen van beide partijen op het slagveld. Gevangen genomen artsen werd niet toegestaan hun eigen gewonden te behandelen. Er was geen waarborg voor de neutraliteit van medisch militair personeel dat op het slagveld werkte, en de ervaring had in het verleden geleerd dat burgers die poogden de gewonden te helpen de kans liepen door beide zijden aangevallen te worden. De totaal ontoereikende medische diensten van de overwinnende Franse en Italiaanse legers deden een poging de gewonden van beide strijdende partijen op het slagveld van Solferino te helpen, maar moesten binnen twee dagen verder optrekken met oprukkende verbonden legers.

Een Zwitserse toerist, Jean Henry Dunant uit Genève, kwam op 25 juni in Solferino aan. Met enkele andere burgers deed hij al het mogelijke om het vreselijke lijd van de achtergelaten gewonde soldaten te verlichten. Hier kreeg hij zijn twee grote ideeën: hij zag de noodzaak in van een garantie van neutraliteit voor medisch personeel en van het oprichten van een burgerlijke organisatie die de behandeling door militairen van doden, gewonden en gevangenen kon controleren en aanvullen. Dit was de reden van het ontstaan van enerzijds de Conventies van Genève en Den Haag en anderzijds van het Internationale Rode Kruis.

De eerste Conventie van Genève van 1864 werd direct door alle Europese machten getekend, maar pas in 1882 tekende president Arthur voor de Verenigde Staten. Sindsdien hebben de Verenigde Staten diverse herzieningen van het oorspronkelijke verdrag ondertekend, het laatst in 1929 en 1949.

Geheel in overeenstemming met de regels van Genève voor de behandeling van krijgsgevangenen, staat in Sectie III, paragraaf 8, US Army TM 8-220, 5 maart 1941 (Medisch deel in het handboek voor de soldaat): "Officieren, manschappen en anderen, officieel behorend tot de strijdkrachten, die ziek of gewond zijn, worden verzorgd, ongeacht hun nationaliteit, door diegenen der strijdende partijen in wiens macht zij zijn". In hetzelfde handboek staat op paragraaf 2: "Medische troepen, installaties, en uitrusting moeten gespaard worden zolang zij niet gebruikt worden om handelingen te verrichten die de vijand kunnen schaden". En in Sectie V, paragraaf 675 van F(ield) M(annual) 8-10, 28 maart 1942 (Medische Dienst van eenheden te velde) staat als leidraad: "Gewonde krijgsgevangenen worden op dezelfde wijze als andere patiënten afgevoerd." Ongelukkigerwijs duikt een ontsnappingsclausule op pagina 33 van het FM 8-15 op (die op onaangename wijze doet denken aan de veranderingen van de regels die met tussenpozen verschijnen op de muur van de schuur van boer Jones in Orwell's 'Animal Farm') in november 1961: "Zieke en gewonde krijgsgevangenen worden behandeld en afgevoerd langs de normale medische kanalen VOOR ZOVER MOGELIJK".

Levy

Kapitein Howard Levy vestigde als eerste de aandacht op de rol van de Special Forces in de guerrilla oorlogvoering, en hij boet met een gevangenisstraf voor zijn opvatting dat men ethische zaken ernstig moet nemen. Er is geen twijfel aan dat hij redenen had dit zo te doen. FM 31-21, Special Forces Operations doet dit duidelijk uit de doeken door guerrillabestrijding te definiëren als "militaire, paramilitaire, politieke, economische, psychologische en burgerlijke maatregelen te nemen door, of in samenwerking met, een regering om ondermijnende activiteiten te voorkomen of onderdrukken". En bij de verschillende soorten "militaire en burgerlijke maatregelen" hoort ook medische hulp. In deze nieuwe opvatting omtrent oorlogvoering is medische zorg een WAPEN. Toch was de hele opzet van de beweging die Dunant honderd jaar geleden begon, om medische hulp te scheiden van militaire operaties en om medisch personeel en materiaal neutraal te maken.

Maar, zou de lezer kunnen aanvoeren, deze legervoorschriften slaan alleen op guerrillabestrijdingsacties en een speciale soort troepen; moreel gezien is dat een spitsvondigheid, maar het is zelfs niet waar. Een ruimere toepassing werd voorgesteld in een artikel in het nummer van mei 1968 van het vakblad *Military Medicine*. Het artikel draagt de onschuldige titel 'Medische overwegingen bij Interne Verdediging en Ontwikkeling' (Internal Defense and Development, afgekort ID/D) en is het werk van de vroegere chirurg van het John F. Kennedy-Centrum voor speciale oorlogvoering te Fort Bragg in Noord-Carolina.

De term guerrillabestrijding - zo leren wij uit dit artikel - is uit de gunst geraakt; 'Interne Verdediging en Ontwikkeling' (ID/D) verdient de voorkeur. De ervaring van de Special Forces die zich "buitengewoon bruikbaar en bekwaam voor ID/D" hebben betoond, "kan nuttig zijn voor alle medische eenheden". Want nu "moeten ALLE Amerikaanse strijdkrachten er op voorbereid

zijn zich bezig te gaan houden met Interne Verdediging en Ontwikkeling".

Er zijn inderdaad vele aanwijzingen dat Amerikaanse militaire plannemakers de guerrillabestrijding nu als de strijdmethode van de toekomst zien. De Geneeskunde, zegt de schrijver, "is een buitengewoon nuttig politiek hulpmiddel bij ID/D-operaties". De Geneeskunde zal voor het wettig gezag "hart en ziel van de bevolking winnen".

Gewonden

En hoe gaat het met de zorg voor de gewonden? De "getroffen Amerikaan krijgt elke noodzakelijke zorg in de beste ziekenhuizen die er zijn", de "inheemse militairen krijgen de best mogelijke behandeling in hun eigen medisch militaire systeem", terwijl wordt toegegeven dat de situatie voor de inheemse paramilitaire strijder die gewond raakt "niet zo veelbelovend" is. Helemaal niets wordt hier gezegd over de gewonde inheemse militairen en paramilitair personeel van de tegenstanders (nog daargelaten wie onder bepaalde omstandigheden gerekend zal worden tot de tegenstander van de "gevallen Amerikaan": de gevallen Rus soms? Of de gevallen Chincees, of de gevallen Pool?

De auteur zwijgt niet helemaal over dit onderwerp, want "een ander belangrijk facet van de geneeskunde bij ID/D houdt in dat medisch materiaal wordt onthouden aan de opstandelingen". In het licht van deze publicatie gezien lijkt deze verklaring, die al op het eerste gezicht schokkend is, alleen maar te betekenen dat een strenge controle nodig is over medische voorraden en uitrusting, opdat ze niet de zwarte markt bereiken of de ondergrondse guerrilla. Maar veel verontrustender is de verklaring dat "veel waardevollere inlichtingen verkregen kunnen worden uit een plaatselijk medisch apparaat", aangezien patiënten "onder behandeling vaak zeer coöperatief zijn in het verschaffen van inlichtingen over de guerrillastrijdkrachten". De commandant moet er daarom voor zorgen dat zijn "arts geadviseerd wordt door inlichtingen-experts". Men kan zich zeer makkelijk voorstellen hoe medewerking kan worden verkregen van een patiënt die onder behandeling komt of is, maar tegelijkertijd is er geen ernstiger en verregaander schending van de medische ethiek denkbaar.

In het recente verleden kon iemand (hetzij arts of leek) die opgeroepen werd voor militaire dienst, voor een oorlog die hij niet voor zijn geweten kon verantwoorden, ja zelfs iemand die tegen elke oorlog was, toch met een gerust geweten reservediens verrichten in een medische eenheid van het Amerikaanse leger, met de zekerheid dat hij status had als non-combattant en zich gelijkelijk kon wijden aan het welzijn van de gewonden van beide partijen, voor zover hij met hen in contact kwam. Waar is deze zekerheid nu gebleven? Grotendeels vanwege deze zekerheid stond het grote publiek vroeger altijd buitengewoon antipathiek tegenover artsen die dienstweigerden. (Men lette op de recente reacties in de kranten op het grote aantal medische studenten in Stanford, die hun weigering aankondigden om in Vietnam te dienen. De studenten werden, en dat was ook te verwachten, gehekeld door de plaatselijke afdelingen van de American Medical Association). Maar waar is de zekerheid nu? Het grote publiek noch de artsen worden voldoende ingelicht over de recente ontwikkelingen in de militaire krijgstheorie, waardoor de geneeskunde bezig is veranderd te worden in het zoveelste instrument voor oorlogvoering.

De eed van Hippocrates behelst in zijn recentste formulering (die van de Organisation Mondiale de la Santé te Genève van 10 september 1948) enkele toepasselijke, hoewel ruim gestelde bepalingen. Mogelijk in herinnering aan die Duitse artsen van het 'Dritte Reich' die blindelings de bevelen opvolgden van een misdadige regering, schrijven zij de arts vóór, het welzijn van

zijn patiënt boven alles te stellen, en om zijn medische kennis nooit, zelfs onder bedreiging, te gebruiken tegen de wetten der menselijkheid, en nooit toe te staan dat religie, nationaliteit, ras, partij of klasse tussen hem en zijn patiënt komen. Het is de plicht van de American Medical Association om over ethische zaken zich uit te spreken. Laten we hopen dat de aandacht van een van haar comités zich binnenkort zal richten op het probleem dat ontstaat door de activiteiten van het Amerikaanse leger.

epidemieën in vietnam

door Dave Shipper
(Peace News, 23-8-'68)

Al geruime tijd hebben de Wereld-Gezondheids-Organisatie (World Health Organisation, WHO) en andere betrokken instellingen zich zorgen gemaakt over de gezondheidssituatie in zowel Zuid- als Noord-Vietnam tengevolge van de voortdurende vijandelijkheden. Recentere rapporten, gemaakt op basis van medische en geringsbronnen, verschaften nadere opheldering en een WHO-rapport over de 'Epidemiologische situatie in Vietnam' (later uitgebreid met supplementen) verscheen afgelopen mei.

Het rapport probeert antwoord te geven op vragen als: Is het aantal en de ernst van de belangrijkste besmettelijke ziekten toegenomen? Zijn de gezondheidsorganisaties aangetast? Is er in Vietnam een ziekte-situatie ontstaan die mogelijk risico's voor de omliggende landen met zich mee brengt?

Het spreekt vanzelf dat langdurige oorlog en massale guerrilla-oorlogvoering gezondheidsproblemen met zich mee brengen. De burgerbevolking wordt door militaire activiteiten getroffen en wanneer de vijandelijkheden zijn gestaakt, blijven talrijke gewonden, zieken en invaliden een handicap voor de medische diensten in vredetijd. Vluchtelingenproblemen scheppen ongezonde omstandigheden waarin het gevaar voor de verspreiding van ziekten een belangrijke rol speelt. Luchtaanvallen beschadigen medische instellingen en de concentratie op militaire inspanningen leidt tot stilstand van vooruitgang op andere gebieden. Het inschakelen van arbeidskrachten om de schade van bombardementen te herstellen, onttrekt mankracht aan de landbouw en het inschakelen van medisch personeel en faciliteiten in militaire sectoren brengt de ontwikkeling in burgerlijke sectoren schade toe. Verminderde medische hulp gaat gepaard met verminderde levensstandaard, schade aan de voedselproductie en -distributie, enzovoorts. De bevolking van Zuid-Vietnam wordt geschat op 15.900.000; het heeft een zuigelingensterfte van 36,7%; een jaarlijkse aanwas van de bevolking van 2,8%; er is één arts op de 15.000 inwoners (1965). (Nederland: zuigelingensterfte \pm 2%, 1 arts op 1200 inwoners. Red. VB) De WHO zegt over het Zuiden: "Sinds 1962 is het aantal gevallen van pest op een alarmerende wijze gestegen. In 1964 vond er een invasie van cholera ELTOR plaats, nadat het land tien jaar lang vrij van deze ziekte was geweest". De laatste tijd is het voorkomen van syphilis en gonorrhoea onder oudere jongens en jonge volwassenen toegenomen. "Deze ziekten vormen zeer ernstige problemen in de huidige epidemiologische situatie". Er bestaat aanleiding zich enige zorg te maken voor de buurlanden en misschien zelfs voor landen die verder weg liggen:

"Het feit dat pest in epidemische verhoudingen voorkomt en zich uitbreidt en het gevaar van verspreiding van deze ziekte naar de landen aan de Stille Oceaan en naar de landen die aan Zuid-Vietnam grenzen, hebben de ambtenaren in het gehele Stille Oceaan-gebied, die met de volksgezondheid en quarantaine zijn belast, met zorg vervuld en hebben over de hele wereld de aandacht getrokken en bezorgdheid teweeg gebracht."

Vastgesteld moet worden dat volledige inlichtingen over het pestprobleem in Zuid-Vietnam "moeilijk, zo niet onmogelijk zijn te verkrijgen". Desondanks zijn in 27 van de 47 Zuidvietnamese provincies pestgevallen geconstateerd en in de haven en de luchthaven van Saigon is het voorkomen van besmetting bij knaagdieren en vliegen vastgesteld. Ernstige epidemieën onder mensen worden gemeld uit enkele haven- en luchthavengebieden. Longpest kwam in 1966 voor het eerst weer voor en is nu in verschillende gebieden gesignaleerd. Het optreden van pest vormt een ernstig probleem. En grote verplaatsingen van de bevolking en militairen en de omstandigheden waarin velen leven, maken de zaak er niet beter op. Het leven in ondergrondse tunnels, het zonder toezicht opslaan van voedsel en afvalproducten, hetgeen de vorming van een enorm leger knaagdieren bevordert, de afwezigheid van controle op vliegen: allemaal ongezonde omstandigheden die bij elkaar een gevaarlijke situatie scheppen, die jarenlang 'probleemgebieden' kan vormen.

De grote export van graanproducten uit Saigon en de andere havens in het Zuiden, en het optreden van infecties bij ratten en vliegen in de haven- en luchthavengebieden, hebben tot gevolg dat het gevaar bestaat dat de ziekte internationaal wordt verspreid. Het exacte gevaar is echter moeilijk te schatten.

Cholera ELTOR is sinds 1964 endemisch geworden (d.w.z. het komt blijvend lokaal voor, red.VB) en Zuid-Vietnam vermeldt (in verhouding tot de bevolking) het grootste aantal ziektegevallen in gebieden waar de ziekte endemisch is.

In het Zuiden vindt men één van de hoogste cijfers voor het optreden van actieve tuberculose ter wereld. Een in 1962 met hulp van de WHO verricht onderzoek in stedelijke en plattelandsgedebieden bracht aan het licht dat ongeveer 60% van de bevolking was besmet (10% van de kinderen van tien jaar vertoende röntgenologische zichtbare verschijnselen van tuberculose van klinische betekenis). Er bestaan geen aanwijzingen dat de situatie sindsdien is veranderd.

Overvolle weeshuizen en in de steek gelaten of verwaarloosde kinderen schijnen extra problemen met zich mee te brengen, maar de WHO beschikt niet over exacte informatie hierover.

In Noord-Vietnam is de situatie duidelijk anders. De bevolking is ruwweg 17.000.000 groot; de zuigelingensterfte is 25,8% (iets meer dan twee/derde van het bedrag in het Zuiden); de bevolking neemt ieder jaar met 2,9% toe. Er is één arts op de 13.000 inwoners, hetgeen op zichzelf al beter is dan de toestand in het Zuiden. Er bestaat in Noord-Vietnam echter ook de instelling van assistent-artsen. Daarvan zijn er 1 op de 3000 inwoners. Daarnaast zijn er 16.000 'beoefenaars van de traditionele (d.w.z. Chinese, red.VB) geneeskunde'. De voorkomende ziektes zijn karakteristiek voor een ontwikkelingsland in tropisch gebied. Pest, cholera en waterpokken (vroeger veelvoorkomend) komen sinds 1957 niet meer voor; kinderverlamming is vrijwel uitgeroeid en tuberculose is aanzienlijk verminderd; typhus is bijna verdwenen en voor andere ziekten geldt hetzelfde. Het schijnt dat het medische personeel in het Noorden beter is verdeeld dan in het Zuiden en dat een opmerkelijk inentingsprogramma op grote schaal is voltoerd.

In vergelijking met tien jaar geleden is de medische opleiding vertienvoudigd: de medische faculteit in Hanoi telt nu 2000 studenten en de opleiding van ander medisch personeel wordt uitgebreid. Een veelomvattend programma voor sanitaire verbeteringen is in voorbereiding. De situatie in het Noorden samenvattend zegt de WHO:

"De aanwezige gegevens van de gezondheidsdiensten geven de indruk van een vastbesloten poging een veelomvattende gezondheidszorg in het leven te roepen in overeenstemming met de nationale verlangens, noden en mogelijkheden. Het optreden van ziekten, daarbij inbegrepen specifieke prophylaxis en algemene hygiëne, hebben een vooraanstaande plaats in de bestaande diensten en gezondheidsplanning. . . ."

DERDE WERELD WEEK

Hieronder besprekingen van de documentatiemappen die door studentenverenigingen uitgegeven zijn ter gelegenheid van de Derde Wereld Week.

DE GROENE DOCUMENTATIEMAP

uit Delft. 68 pagina's, prijs f 2.50 plus f 0,40 verzendkosten: te bestellen door storting op postgiro 786 tnv penningmeester NSR, Leiden.

Het is niet mogelijk, althans nu nog niet, te schatten welke de betekenis is geweest van de Derde Wereld Week. Men zou het succes van deze manifestatie kunnen meten aan de zeer grote belangstelling voor de documentatiemappen, teleurgesteld kunnen zijn over de betrekkelijk geringe belangstelling van personen en groepen buiten de universitaire wereld voor de lezingen en discussies.

Wat wel duidelijk is gesteld - en van zeer grote betekenis kan worden - is de vraag betreffende de ideologie en de vorm van de Westerse hulpverlening. Terwijl nog korte tijd geleden alle aandacht viel op het bedrag van de hulpverlening en de discussie zich vooral richtte op de vraag of naar een minimum van één dan wel twee procent moest worden gestreefd, is nu het accent gevallen op de vraag in hoeverre de Westerse hulpverlening niet een nieuwe vorm van kolonialisme inhoudt. Als men leest in de Delftse map (Hoofdstuk 2. Motievenonderzoek, blz. 7) dat het totale bedrag van de Westerse hulp (\$ 23 miljard) gedurende 1950-1964 ongeveer

gelijk is aan het bedrag dat de arme landen verloren door daling van de grondstoffenprijzen, ontkomt men niet aan de indruk dat onze gehele zogenaamde hulpverlening een mythe is.

Nog fundamenteeler is de vraag of de arme landen door het Westen ARM GEHOUDEN WORDEN in een artikel van G.H. Terpstra getiteld: 'Houdt de visie van het Westen op het Oosten het Zuiden arm?' (reeds eerder gepubliceerd in de Internationale Spectator van 8/9-1968 en eveneens opgenomen in de map van de Vrije Universiteit, Amsterdam).

Wat G. van Benthem van den Bergh ten aanzien van Vietnam zo scherp heeft geanalyseerd (in: 'Vietnam en het Westen'), namelijk dat 20 jaar koude oorlog het denken in het Westen niet onberoerd heeft gelaten en dat er wel degelijk sprake is van een Westerse ideologie, van een geheel van veronderstellingen, die tezamen een min of meer sluitende interpretatie van de wereldpolitieke werkelijkheid vormen, benevens een op die interpretatie gebaseerd aantal normen voor politiek gedrag, wordt door Terpstra gedaan ten aanzien van de gehele Westerse relatie tot de derde wereld. Enige citaten:

"De meeste arme landen zijn koloniën geweest van de Westeuropese mogendheden. Bij de onafhankelijkheidsstrijd kregen deze volken de steun van de communistische landen in hun verzet tegen het Westen. Hierdoor is bij grote groepen in het Westen de mening ontstaan, dat anti-westers identiek is aan pro-communistisch. . . . Men moet met schaamte constateren dat er nog geen onafhankelijkheidsstrijd van

een door een Westers land overheerst volk is gevoerd, die gesteund werd door grote groepen der bevolking in het 'moederland'. Eén van deze moeilijkheden betreft het feit, dat deze landen wel politiek, maar niet economisch 'onafhankelijk' zijn geworden. Economisch zijn ze nog sterk aan het Westen gebonden. Het is dan ook niet verwonderlijk dat veel arme landen proberen ook de economische structuren te veranderen. Het gevaar doet zich nu voor dat deze 'economische onafhankelijkheidsstrijd' eveneens door het Westen zal worden bestre-

den, zoals dat ook met de politieke onafhankelijkheidsbeweging het geval is geweest. Die landen die bepaalde elementen uit de communistische economische politiek overnemen of de Westerse particuliere ondernemingen in hun vrijheid beperken, kunnen op zijn zachtst gezegd niet rekenen op de sympathie en financiële steun van het Westen. Wanneer echter zou blijken dat de arme landen maatregelen voor hun economische ontwikkeling moeten nemen, die wij communistisch noemen, dan betekent de huidige bestrijding van het communisme tevens

OPRUIMING VORIGE NUMMERS

De administratie van het Vietnam Bulletin wil graag in verband met ruimtegebrek opruiming houden. Wie nog oude nummers bestellen wil, kan dat nu nog doen. Van de volgende nummers zijn nog exemplaren voorradig:

- VB I, 9 : verkiezingen ZVN sept. '66; voorgesch. onderhand.; bibliografie 1ste Indo-China-oorlog; voedselverniegiging, etc.
- VB I, 12 : kabinetscrisis en censuur Saigon; chemisch biologische oorlog; Thailand, etc.
- VB I, 13 : bezoek NBF-gebied; discussie waarde ZVN-verkiezingen; Manila-conferentie, etc.
- VB I, 14 : juridische aspecten VN-conflict; regionale wedijver in VN, ZVN-vluchtelingen, etc.
- VB I, 15 : programma (1962) van het NBF; het NBF in Saigon; moord Tran Van Van, etc.
- VB I, 16 : Amerikaanse juristen over VN; ervaringen van NY Timesman Neil Sheehan, etc.
- VB I, 17 : situatieschets leven in Saigon, etc.
- VB I, 18 : leven van Ho Chi Minh; de Nederlandse politieke partijen en VN, etc.
- VB I, 19 : oorlog in Mekong-delta; vluchtelingen uit IJzeren Driehoek; literatuur
- VB I, 20 : Amerika's wil tot onderhandelingen; pacificatie een mislukking; dood B. Fall, etc.
- VB II, 1 : (vormt één geheel met VB I, 26) eerste zitting Vietnam Tribunaal: slotverklaring; effecten fragmentatiebom, bombardementen op ziekenhuizen; begin Amerikaanse interventie, etc.
- VB II, 2 : Mary McCarthy over ZVN; gemeenteraadsverkiezingen; index 1ste jaargang, etc.
- VB II, 6 : Martin Luther King over VN; werk Thich Nhat Hanh; gebruik fragmentatiebommen, etc.
- VB II, 7 : ervaringen filmer Ivens; Vietnamdebat Tweede Kamer; Chomsky over US-buitenl. pol.
- VB II, 8 : situatie Laos
- VB II, 9 : de chinese culturele revolutie en VN; etc.
- VB II, 10 : Vigier over OLAS en strijd tegen imperialisme; Ramparts; pacificatie
- VB II, 11 : pacificatie
- VB II, 14 : visie uit Hanoi; landhervormingen in ZVN, etc.
- VB II, 15/16 Vietnam Tribunaal tweede zitting: behandeling krijgsgevangenen, behandeling ZVN-burgerbevolking, volkerenmoord, gebruikte wapens, ontbladering, etc.

Bestelling door overmaking op postgiro 1281198 tnv Vietnam Bulletin, Amsterdam van 40 cent per nummer voor de nummers t/m tweede jaargang nr 7; en 50 cent per nummer voor de daarna verschenen nummers. Aub ook verzendkosten overmaken (20 cent voor 3 exemplaren, 4 t/m 8 exemplaren 40 cent, 9 t/m 16 nummers 60 cent; meer dan 16 exemplaren 1 gulden).

Men kan ook de gehele partij bestellen door overmaking van f 7,50 (d.i. inclusief verzendkosten).

het arm houden van deze landen. Wij achten de kans vrij groot dat dit nu het geval is."

Daarna komt de vraag aan de orde of aan de arme landen, die voor Westerse hulpverlening in aanmerking komen, ook werkelijk hulp wordt verleend. Onthullend zijn de cijfers die Terpstra geeft voor Zuid-Amerika. Tegenover een totale kapitaalhelp van \$ 9.6 miljard gedurende de periode 1950-1961 staan \$ 13,4 miljard aan aflossingen, rente en winsten en \$ 10.1 miljard aan ruilvoetverliezen, zodat de Zuid-Amerikanen dus een belangrijke 'hulp' van \$ 13.9 miljard verleend hebben aan het Westen, voornamelijk aan de Verenigde Staten. Tenslotte nog een opmerking over de Westerse particuliere investeringen, ten onrechte meestal in één adem genoemd met de Westerse IJLP:

"Deze buitenlandse ondernemers hebben over het algemeen weinig belangstelling voor de sociale hervormingen in de arme landen. In feite kan men constateren dat hun belangen dikwijls samenvallen met de belangen van de heersende groepen. Deze laatste garanderen orde en rust, waardoor de ondernemingen vrij hun gang kunnen gaan met de verbouw van tropische produkten (bananen, koffie en dergelijke) of met de extractieve nijverheid (olie, koper, uranium, tin en dergelijke). Het is dan ook niet te verwachten dat de Westerse particuliere ondernemingen de zo noodzakelijke politieke en sociale hervormingen op het gebied van onder andere grondbezit en onderwijs tot stand zullen brengen. Een ander nadeel van dit economisch kolonialisme is dat de buitenlandse ondernemingen zich niet richten op de behoeften van het arme land zelf, maar op de behoeften van het moederland of de wereldmarkt."

De Delftse map bevat verder onder andere een reeds eerder in de Groene verschenen artikel 'Het egoïsme van het Westen', interviews met prof. dr. J. Tinbergen en Raoul Prebisch, twee artikelen van A. D. F. Everaers: 'Ontwikkelingshulp op lange termijn' en 'Honger en problemen bij de voedselvoorziening', uitslagen van enkele enquêtes en nog enige korte artikelen.

J. B.

ONDERWIJS IN ONTWIKKELINGSLANDEN

documentatiemap voor het congres onder die titel, gehouden op 6 november in Leiden als onderdeel van de 'Derde Wereld Week', gepubliceerd op 23 oktober 1968 in Leiden onder redactie van H. L. van Loo, student in de sociologie der niet-westerse volken te Leiden. Deze map is te bestellen door storting van f 3,- plus f 0.40 verzendkosten op postgiro 786 tnv penningmeester NSR, Leiden.

Deze zeer uitgebreide documentatiebundel, die ca 300 bladzijden telt, omvat een tiental bijdragen van tezamen ruim 170 bladzijden, samengesteld door enkele Leidse studenten en enige deskundigen uit Nederland en van de UNESCO, alsmede een 50-tal bladzijden met statistische gegevens. Naast verschillende aspecten van het onderwijs zelf komen hierin vooral de verhoudingen tot de economische en de politieke situaties in de betreffende landen tot hun recht. Als ontwikkelingslanden, ook wel 'Zuid'-landen genoemd, worden in het algemeen de landen van Latijns Amerika, Afrika, Zuid- en Zuidoost-Azië beschouwd. Een der bijdragen behandelt het gevaar van verspilling bij het onderwijs, dat wil zeggen het voortijdig en zonder succes beëindigen ervan door een te groot percentage der leerlingen. Dit wordt vooral toegelicht aan het voorbeeld van Argentinië, waar slechts de helft van de leerlingen de lagere school voltooit. De verwachting wordt uitgesproken, dat deze verspilling zal afnemen naarmate het industriële niveau hoger wordt. Zowel het onderwijs op school als dat buiten schoolverband worden besproken in tal van aspecten: schriftelijk onderwijs (in één van de hoofdstukken wordt de bijdra-

ge van de Leidsche Onderwijsinstellingen beschreven), de invloed op het analfabetisme (deze hangt onder andere af van het vaardigheidsniveau dat men als criterium voor analfabetisme hanteert), gebruik van radio en televisie, taalproblemen (deze zijn vooral in vele Afrikaanse en Aziatische landen van belang), en nog vele andere. Deze en dergelijke aspecten worden uitvoerig toegelicht aan de hand van de situatie in Thailand, waar het onderwijs in hoofdzaak gericht is op in standhouding van de bestaande elite-maatschappij en steun aan de heersende kringen. De map bevat een grote hoeveelheid met zorg gekozen gegevens en beschouwingen, die voor belangstellenden een waardevol studiemateriaal vormen.

W. d. G.

LATIJS AMERIKA

uitgave USN/kritische universiteit Nijmegen: te bestellen door storting van f 2.50 plus f 0.40 verzendkosten op postgiro 786 tnv penningmeester NSR, Leiden.

Volgens de geldende theorie zijn de 'onderontwikkelde' landen achter op de geïndustrialiseerde landen, omdat ze later met hun ontwikkeling zijn begonnen. Wanneer er maar voldoende geld in deze landen wordt geïnvesteerd, oude feodale structuren door moderne kapitalistische structuren worden vervangen, een paar jaar extra hard wordt gewerkt, zullen zij ons op een goede dag wel inhalen.

Deze theorie dat er slechts sprake zou zijn van een 'fase-verschil' wordt in de Nijmeegse map over Latijns Amerika volledig verworpen. De situatie is radikaal anders, aldus de Parijse hoogleraar Charles Bettelheim. "Die nu geïndustrialiseerde landen waren geen economisch afhankelijke landen. De structuur van hun produktie bevatte niet een paar uitgegroeide sectoren die nauw verbonden zijn met een paar buitenlandse markten en die sterk doordrongen zijn van evenzo buitenslands kapitaal. Die economieën zijn niet ontwikkeld of gestagneerd parallel aan de wereldproduktie van een of andere grondstof of ruw agrarisch produkt. Zij hebben niet de belasting van zware externe verplichtingen behoeven te dragen (rentes, dividenden, royalties aan de buitenlandse kapitalisten), hun opkomende industrie hoefde niet op te boksen tegen de concurrentie van reeds gevestigde machtige industrieën, beheerst door hetzelfde grootkapitaal dat ook hun eigen natuurlijke rijkdommen beheerst. Die economieën waren voor hun reproductie op grote schaal niet afhankelijk van import van machines uit het buitenland. Bij een bepaalde graad van industrialisering zijn deze economieën niet misvormd en ontwricht, maar integendeel geïntegreerd en op zichzelf gecentreerd."

Het centrale thema waaromheen de documentatiemap is gebouwd is dat "de onderontwikkelde landen alleen maar op de juiste wijze kan worden beschouwd, als men haar ziet als het verlengde van de kapitalistische ontwikkeling in de Westerse landen".

In de map wordt diepgaand ingegaan op 'De problematiek van de onderontwikkeling' (Charles Bettelheim) en 'De sociale klassen in Latijns Amerika' (Carlos Romeo). De rol van de imperialistische landen en vooral die van de Verenigde Staten komen aan de orde in 'Latijns Amerika tussen pond en dollar' en John Gerassi's 'Geweld en revolutie in Latijns Amerika', een stuk dat in iets andere vorm verscheen in VB III, 3/4.

Over pogingen tot landhervormingen wordt gezegd in 'De plaats van de plattelandsbevolking in de economie': "We kunnen dan ook de resultaten van alle pogingen tot landhervormingen, die in Latijns Amerika hebben plaats gevonden, ruwweg samenvatten in één zin: de slechte zijn mislukt, omdat ze slecht waren, de goede zijn mislukt (op één uitzondering na: Cuba) omdat ze . . . goed waren" en daardoor de gevestigde orde in ge-

vaar dreigden te brengen.

Over één zo'n landhervorming, die van Betancourt in Venezuela, wordt een landeigenaar geciteerd: "Ik verkocht de regering tweeduizend ha voor de hervorming. Het was te heuvelachtig om met machines te bewerken. Maar ik kreeg voor dat land een betere prijs dan voor mijn beste land, op de open markt. Er werken nu een dozijn families. Binnen twee jaar waren zij bankroet. Ik heb nu het land terug voor 10% van de prijs, met de door hen aangelegde wegen." In Venezuela beschikt slechts 3% van de bevolking over eigen land.

Afzonderlijk wordt ingegaan op Brazilië (Andre Gunder Frank): "Als de geschiedenis IETS leert, is het wel dat geen enkel bourgeois-kapitalistisch regiem van welk soort dan ook, significante en nog minder beslissende stappen kan zetten op de weg naar de eliminatie van de Braziliaanse onderontwikkeltheid en naar de oplossing van de daaruit voortvloeiende economische en politieke problemen van het ogenblik." En op Chili's 'revolutie in vrijheid'.

Hoe belangrijk de rol van Nederland is in het handelsverkeer van de Latijnsamerikaanse landen blijkt uit de opgenomen statistieken. Nederland neemt in de uitvoer van Ecuador de zesde plaats in, in die van Haïti, Chili en Brazilië de vijfde plaats, in de uitvoer van Peru de vierde, in die van Uruguay en Columbia de derde en in die van Argentinië de tweede plaats. Bovendien komen de Nederlandse Antillen op de tweede plaats in de export van Venezuela en neemt Nederland de vijfde plaats in in de import van de Dominicaanse Republiek.

Nederland profiteert dus - al was het alleen maar via de daling van de grondstoffenprijzen - ook ijverig mee van de uitbuiting en onderdrukking van Latijns Amerika. In welke mate blijkt niet uit de map. Er is een overzicht opgenomen van de vestigingen van Nederlandse bedrijven in Zuid-Amerika, maar cijfers over investeringen en winsten ontbreken. Op dat punt is nog een heleboel research nodig. We weten wel hoe de onderdrukking in zijn algemeenheid werkt, nog niet exact welke rol ons eigen land erin speelt. De gegevens over Suriname (slavenhandel in negers, uitmoording oorspronkelijke Indiaanse bevolking, versleping van Indiësiërs nog in deze eeuw, om over de verfijndere en meer gecompliceerde hedendaagse methodieken maar te zwijgen) maken duidelijk dat hier een groot stuk 'Unbewaltigde Vergangenschap' - of liever heden - van Nederland te vinden is.

Een map om te kopen, te lezen en te herlezen. Misschien kan in een volgende druk een aantal correcties worden opgenomen: een Amerikaans 'billion' is geen Nederlands biljoen maar een miljard (pag. 34) en de statistieken kunnen veel duidelijker: vaak is niet aangegeven over welk jaar een bepaalde cijferreeks gaat, een aantal afkortingen (CIF en FOB, bijv.) worden niet uitgelegd, etc.

MvD.

DERDE WERELD, SOCIAAL-ECONOMISCHE ASPECTEN

uitgegeven door de ASVA. Te bestellen door storting van f 2,50 plus f 0,40 verzendkosten op postgiro 786 tnv penningmeester NSR, Leiden.

In deze map worden een aantal algemene problemen waarmee alle ontwikkelingslanden te kampen hebben uitgewerkt, aan de hand van een aantal voorbeelden (onder andere de Arabische wereld, India en Bolivia). De houding van Nederland en het Nederlandse bedrijfsleven tegenover de ontwikkelingslanden wordt uitvoerig behandeld en van commentaar voorzien door E. R. Pearl.

De rol die Nederland in Suriname heeft gespeeld, wordt door R. Kross behandeld als voorbeeld van 'een gaaf uitbuitingssysteem'. In een historisch overzicht beschrijft hij de noodlottige gevolgen voor het land van de

komst van de Nederlanders. De inheemse bevolking werd uitgeroeid en een winstgevend handel in slaven werd opgezet. Hoe winstgevend deze slavenhandel was, moge blijken uit de huizen aan de Amsterdamse grachten. Hoe de slaven het hadden, blijkt uit de cijfers: tot omstreeks 1840 waren er 350.000 ingevoerd (evenveel als de bevolking van Suriname op dit ogenblik) en in 1863, toen de slavernij afgeschaft werd, waren er nog 30.000 over. Na de Nederlandse uitbuiting kwam, met de ontdekking van het bauxiet, de Amerikaanse uitbuiting. De Nederlanders hadden geen geld voor en geen interesse in investeringen en de Amerikanen konden makkelijk concessies krijgen. De laatste tijd beginnen Nederlandse bedrijven ook weer meer interesse te krijgen, maar hun investeringen worden niet gedaan uit liefdadigheid; de meeste winsten worden weer uitgevoerd naar Nederland.

De tegenstelling ontwikkeld-ontwikkelingsland wordt meestal uitgedrukt in de economische tegenstelling arm-rijk. L. Schenk-Sandbergen toont in haar artikel de sociologische kanten hiervan.

In de map is ook een lezing opgenomen, gehouden door de bekende socioloog Gunnar Myrdal. Hij ziet de meeste ontwikkelingslanden als 'soft states', waarmee hij bedoelt, dat ze vaak goede plannen hebben voor landverdeling, afschaffen van kasten en corruptie enz., maar die maatregelen niet streng durven door te voeren. Dit zijn slechts enkele belangrijke artikelen uit de map. Op de andere, de 14 pagina's tabellen en de literatuuropgave kan ik helaas niet verder ingaan.

B. G.

DE MENTALITEIT VAN HET WESTEN

documentatiemap van de Studenten Raad Vrije Universiteit (SRVU). Te bestellen door storting van f 3,25 plus f 0,40 verzendkosten op postgiro 786 tnv penningmeester NSR, Leiden.

Enkele leden van de SRVU hebben een gedegen en interessante studie gemaakt over een aantal aspecten van de bestaande Westerse mentaliteit in verhouding tot de derde wereld. Het geraadpleegde materiaal is indrukwekkend. Jammer alleen dat het bij de meeste hoofdstukken niet altijd duidelijk is welk materiaal gebruikt is, en de ondertekenaars van de stukken niet een duidelijke scheiding maken tussen hun eigen ideeën en die van de geraadpleegde schrijver.

De map bevat vele belangwekkende onderwerpen, te veel om op te noemen, en het zou hier te veel plaats in beslag nemen om ze alle te bespreken. Daarom wil ik alleen wat dieper ingaan op het belangrijke hoofdstukje 'Het Westen en de revolutie in de derde wereld'.

In dit onderwerp wordt terecht opgemerkt dat de revoluties die in Frankrijk, Rusland, de Verenigde Staten (de Burgeroorlog), etc. hebben plaats gevonden niet te vergelijken zijn met die, die op dit ogenblik in de derde wereld plaatsvinden, en dat het Westen en Oosten dientengevolge hiervoor weinig begrip kunnen opbrengen. Een tweede onbegrip waarop wordt gewezen, is dat de Westerse wereld denkt dat met het wegnemen van de armoede de oorzaken voor een revolutie worden weggenomen. Juist wanneer de bevolking van een land arm is dat ze nauwelijks te eten heeft, bestaat er onder die bevolking geen élan om aan een revolutie te beginnen (India), terwijl, zodra het hen een beetje beter gaat, er een revolutionaire haard kan ontstaan. De wetenschap dat men een hogere levensstandaard kan bereiken, is voldoende een beweging tot stand te brengen. De beweging wordt niet, zoals men in het Westen dadelijk geneigd is aan te nemen, geïnspireerd door het communisme, maar door nationale gevoelens en door een drang naar sociale verbetering en sociale rechtvaardigheid. Nog een misvatting van het Westen.

Andere onderwerpen behandelt in de map zijn onder andere 'Invloeden van opvoeding en onderwijs op de vor-

ming van de autoritaire persoonlijkheid', 'Etnocentrisme en ontwikkelingsplicht', 'De invloed van de massamedia', 'De maatschappelijke verantwoordelijkheid van de universiteit', 'Culture du travail', 'Mentaliteit

van de derde wereld', 'Houding en invloed van de kerk', etc. Over het geheel genomen is het een goed samengestelde en zeer wel leesbare map geworden.

T. N.

Witte Moordenaar teistert Vietnam

fatale plantenverdelger

(De Tijd, 4 november 1968)

Een opzienbarend rapport over het gebruik in Vietnam van het meest dodelijk plantenverdelgend middel dat tot dusver is ontdekt, zal binnenkort gepubliceerd worden in de Verenigde Staten. De conclusies van dit rapport vormen een tegenspraak van de geruststellende verklaringen van het Pentagon, dat plantenverdelgende middelen geen blijvende schade berokkenen aan de plantengroei in Vietnam.

De plantenverdelger wordt samengesteld door het vermengen van de gewone plantenverdelger 2, 4-D met een substantie genaamd 'picloram', welke zo gevaarlijk is dat de Amerikaanse regering geen toestemming verleent voor het gebruik van dit middel voor ook maar een enkel soort gewas in Amerika. Bij het Amerikaanse leger heet het mengsel 'wit'.

Het rapport zal worden gepubliceerd in het Amerikaanse tijdschrift 'Scientist and Citizen', dat verschijnt onder de auspiciën van een onafhankelijke groep van wetenschapsmensen die een campagne voeren tegen chemische oorlogvoering. Volgens de schatting in het rapport wordt vijf miljoen pond 'picloram' geproduceerd voor het leger.

Coniferen kunnen worden vernield door het gebruik van 3 kilo picloram per hectare, maar, wat belangrijker is, slechts een derde van de genoemde hoeveelheid is voldoende om berken, wilgen, elzen, hagedoorns, kerse- en notebomen te vernietigen. Het effect van het middel is zo zeer afhankelijk van variaties in het klimaat en de toestand van de grond, dat de veiligheidsmarge voor eetbare gewassen zeer gering is. Een besproeiing met een oplossing van één procent in water kan gewassen, zoals bonen, tomaten, erwten, katoen, tabak, druiven, komkommers, suikerbieten en aardnoten vernietigen. De meeste gewone struikgewassen worden eveneens vernietigd door besproeiing met een oplossing van een procent picloram. Het biologisch effect van picloram is over het algemeen meer dan honderd keer zo groot als dat van 2, 4-D, waarvan het vorig jaar 25 miljoen pond gebruikt werd in Vietnam.

Het opmerkelijke van picloram is de langdurige uitwerking. Na besproeiing kan de vernielende uitwerking meerdere jaren duren. Een dramatisch voorbeeld van het weerstandsvermogen van picloram wordt geciteerd in het rapport. "Het voorval heeft betrekking op muilezels die gebruikt werden voor de bebouwing van een tabaksveld. Voorheen hadden deze dieren gegraasd op een stuk grond, dat behandeld was met picloram. Toen de tabak begon te groeien, vertoonden zich op ongeregelde plekken van het tabaksveld verschijnselen van abnormale en achterlijke groei. Men ontdekte later dat picloram, afkomstig uit de uitwerpselen van de muilezels, was geabsorbeerd door de jonge tabakspflanzen en had geleid tot de abnormale symptomen."

Volgens een chemicus van Fort Detrick (het Amerikaanse centrum voor biologische en chemische oorlogvoering) wordt 'wit' gebruikt omdat het "de groei van coniferen in bedwang houdt".

Pijnbomen zijn het enig soort coniferen van belang in Vietnam. Het gebruik van vijf miljoen pond picloram zou voldoende zijn om meer dan tweemaal het aantal van de in Vietnam voorkomende pijnbomen te kunnen vernietigen. Het rapport wijst echter uit dat picloram eveneens wordt gebruikt in Vietnams regenwouden en, als deze een keer zijn ontbladerd, is de grond zelf steriel geworden.

Dank zij de langdurige uitwerking van picloram en het gevolg van abnormaal uitlogten tengevolge van de regen en de hoge temperaturen zal de fysische en biologische conditie van de grond nieuwe groei beletten, als de concentraties van picloram laag genoeg beginnen te worden om ontkieming en plantengroei mogelijk te maken. "Deze factoren zouden gezamenlijk oorzaak kunnen zijn dat uitgestrekte gebieden van Vietnam voorgoed beschadigd zouden zijn", aldus het rapport. Vele soorten zoogdieren en vogels zullen of wegtrekken of omkomen.

literatuur

VIETNAM EN HET RECHT

Tijdens een in augustus in Leeuwarden gehouden Johnson-oorlogsmisdadiger-proces zei de president van het hof, de onlangs tot lid van de Hoge Raad geïnstalleerde broer van minister Polak, dat hij de verschrikkingen van de oorlog wel kende. Hem hoefde je niets te vertellen want hij was "onder dienst geweest". Aan een getuige vroeg hij of die Johnson zelf wel eens bommen had zien gooien. De procureur-generaal had het tijdens dat proces voortdurend over "Johnson-moordenaar".

Het is daarom goed dat het blad voor juridische studenten *Ars Aequi* een speciaal nummer heeft uitgebracht: Vietnam en het Recht. Voor veel juridische studenten die zich bijvoorbeeld bezig moeten houden met het arrest van de Baldadige militair, waarschijnlijk een verademing. Het nummer telt tien bijdragen, waarvan zes over het *ius ad bellum* en drie over het *ius in bello* (recht in

een oorlogssituatie). Het bevat bijdragen over agressie en interventie, over de positie van de non-combattant in een gewapend conflict, en over chemische en biologische oorlogvoering.

Interessant is het artikel van prof. Röling die wijst op de verschillen tussen de meestal in een adem genoemde processen van Neurenberg en Tokio, en die deze twee officiële tribunaal weer vergelijkt met het onofficiële Russell-tribunaal. Het is alleen jammer dat Röling een aantal essentiële vragen alleen maar stelt en niet beantwoordt. In verband met het Russell-tribunaal schrijft hij op blz. 317: "De vraag is of de tribunaalvorm nodig was" en verder op dezelfde bladzijde: "... de wereld heeft internationale strafrechtspraak op den duur dringend nodig. Zij zal een onmisbare rol moeten spelen onder meer als deel van ontwapeningsafspraken: internationale berechting van schendingen van bepalingen van verdragen die van vitaal belang zijn voor de wereldvrede. Het Russell-tribunaal beoogde die internationale strafrechtspraak te bevorderen. Het zou ook

kunnen zijn dat de ontwikkeling ervan door dit particulier tribunaal zou zijn geschaad." Russell en Sartre hebben die knoop maar doorgehakt, de leemte na Neurenberg en Tokio duidelijk gemaakt en een informerende taak vervuld.

H. Maureau

ARS AEQUI, juridisch studentenblad, bijzonder nummer, Vietnam en het Recht. Gezamenlijke uitgave met Polak & Van Genneep. f 4,90.

THAILAND EEN TWEEDE VIETNAM?

Philip P. Everts, medewerker aan het Polemologisch Instituut van de Rijksuniversiteit te Groningen, heeft een boekje geschreven over de Amerikaanse bestrijding van het communisme in Zuidoost-Azië. In achtereenvolgende hoofdstukken komen aan de orde: de waarde van de zg. domino-theorie, de geschiedenis van Thailand, het om zich heen grijpen van guerrilla bewegingen in een viertal guerrillagebieden (ieder met zijn eigen specifieke achtergronden) en de wijze waarop de regering in Bangkok en de Verenigde Staten die guerrilla menen te moeten bestrijden.

Everts besluit zijn geschrift met de conclusie: "De Verenigde Staten steunen in Thailand een groep, die de mogelijkheid van effectieve oppositie zo gering mogelijk heeft gemaakt, die de politieke modernisering van het land tegenhoudt en een economisch beleid voert, waardoor een hogere levensstandaard slechts aan een bevoorrechte minderheid in Bangkok ten deel valt. Het huidige Thai-Amerikaanse beleid bouwt op militaire macht en vergroot de tegenstellingen in plaats van ze te overbruggen. Het is niet het 'agressieve wereldcommunisme', maar dit soort beleid dat de dominostenen doet omvallen."

'Thailand een tweede Vietnam?' bevat, voor zover ons bekend, alle recente literatuur en berichten over Thailand. Een deel van de gegevens zal de lezers van het Vietnam Bulletin reeds uit het VB (VB II, 22 en 23) bekend zijn.

MvD.

Thailand een Tweede Vietnam?, Kritiese Bibliotheek, Polak & Van Genneep, Amsterdam, 1968, 78 pag. f 5,50.

Losse nummer-kopers, die er maar niet toe kunnen komen zich te abonneren: door onderstaande bon in te vullen kunt u zich van een regelmatige toezending van het Vietnam Bulletin verzekeren.

BON

Ondergetekende

Naam:

Straat:

Woonplaats:

abonneert zich hierbij op het Vietnam Bulletin. De verschuldigde f 5,- per half jaar abonnementsgeld zal hij storten op postgiro 1281198 tnv Vietnam Bulletin, Amsterdam.

handtekening:

MEDEDELING

Het Cineclub Coördinatie Centrum heeft de beschikking over de volgende Vietnam films:

1. Inside North Vietnam, van Felix Greene, kleur, 16 mm, 60 min. Deze film geeft weer, hoe de mensen in Noord-Vietnam leven onder de Amerikaanse bombardementen en wat hen bezielt zulke grote offers te brengen.
2. Beschuldigingsdocumenten van Roger Pic, zwart/wit, 16 mm, 20 min. Gedraaid op het Vietnamtribunaal, waar hij diende als bewijsmateriaal; toont martelingen en executies.
3. Informatiecentrum voor de oorlogsmisdaden van Roger Pic, zwart/wit, 16 mm, 25 min. Gaat over de guerrillabeweging.
4. Les Guerilleros de Chu Chi, zwart/wit, 16 en 35 mm, 25 min. Gaat over guerrillabeweging.
5. Leprozen klagen aan, Vietnamees journaal, zwart/wit, 16 mm, 10 min. Toont de bombardementen op een leprozendorp.
6. Vietnamezen noemen me geen nikker, van David Loeb Weiss, zwart/wit, 16 mm, 77 min. Toont de gevoelens van de Amerikaanse negers over de oorlog door middel van interviews met demonstranten en neger-veteranen.

Van bijna alle films zijn Nederlandse vertalingen beschikbaar. Verdere inlichtingen: Cineclub Coördinatie Centrum, At van Praag, Cornelis Schuytstraat 11, Amsterdam, telefoon 73 78 76 of 12 31 23.

DRUKWERK

Frankering bij abonnement
Amsterdam

Stud Centr Vredesthematiek

Walkartweg 20

ZEIST

26

Afz.: Vietnam Bulletin
p/a ASVA
Weesperstraat 51
Amsterdam

HOLLAND